

ČUDEŽNA JORDANIJA

Lani spomladi smo Anica , Majda, Mihaela in Marica obiskale Jordanijo. Vsak, ki je obiskal to državo na Bližnjem vzhodu, jo bo še dolgo nosil v spominu in srcu. Njene barve: **rumenega, rdečega puščavskega peska; veličastnih skal v oranžnih in rdečih odtenkih svile, pa zelenih oljčnih nasadov, do modrine Mrtvega in Rdečega morja** in seveda **neba in rjave barve kalne reke Jordan! Mir, nevsiljivost, ljubeznivost ljudi** - v delu sveta, ki je doživljal in doživlja grozote vojne. In ne **nazadnje tisočletja ustvarjalnosti ljudi** (nad 100 000 arheoloških najdišč), ki so tu živeli. Jordanija je danes arabska hašimitska kraljevina, v kateri pa živi tudi krščanska skupnost (8% -10%) . Želi živeti v miru, se razvijati in z odprtim srcem sprejemati ljudi iz celega sveta.

Pa pojdemo na potovanje. Najprej smo si ogledali tri **puščavske gradove**, ki so imeli različne funkcije (obramba, lov, zabava, »diplomatska srečanja«): **Kharana, Amra, Azrak**. Sprehodili smo se med dobro ohranjenimi ostanki **helenističnih in rimskih mest**, med njimi najbolj ohranjenem – **Gerasi** (tlakovane ulice s kolonadami, ovalni trg, hipodrom, templji, gledališči, oskrba z vodo...).Sledil je obisk **Madabe, večinsko krščansko mesto** (cerkev sv. Jurija...), ki slovi tudi po **največjem talnem, mozaičnem zemljevidu svete dežele iz 6. stoletja na svetu**; mozaične delavnice v sodobnem mestu. Vzpon na **goro Nebo, s katere je Mojzes uzrl obljubljeno deželo** - puščavo. Postali smo tudi v **Bataviji, kjer je bil Jezus krščen**. Spustili smo se do reke **Jordan, ki je kalno rjave barve**. Je pa še vedno **glavni vir življenja za dežele ob njej!** Po reki poteka meja in na nasprotnem bregu smo videli izraelske kopalce. Spustili smo se še do najnižje točke na zemeljski kopnem – do **Mrtvega morja, 414 metrov pod gladino ostalih morij in najbolj slano (33 %)**. M.M. je tudi poskusila »plavati« - lebdeti v morju (leta 2050 ga baje ne bo več). Tudi križarji so zapustili spomin na svojo avanturo: **gradova Kerak in Šebok**. Mi smo seveda komaj čakali, da uzremo **rdečo Petro**, mesto starodavnih in še vedno **skrivnostnih Nabatejcev**. Pot od sprejemnega centra je dolga dober kilometer. Ob poti smo že srečevali nekatere v rdeč **peščenjak** izklesane stavbe. **Pričakovanje pa je začelo naraščati**, zlasti potem ko smo vstopili v **sik**, ozko sotesko, ki jo z leve in desne **poskušajo stisniti do 200 m visoke rdeče skale**.

Tišino je zmotil le vodnikov glas, ki nas je opozarjal na delo davnih prebivalcev: **vklesane poti za vodo, zbiralnike, tu in tam že vklesana grobnica in potem - ko smo imeli občutek, da nas bodo skale stisnile in nam zaprle pot, smo skozi špranjo uzrli sončno svetlobo in prvi del mogočne ZAKLADNICE** (v bistvu grobnice). Pritisk je popustil, slišali smo izdihe in uzrli smo 7. čudo sveta v vsej razsežnosti in lepoti. Sledili smo vodiču, ki nas je vodil mimo **kraljevih grobnic. Vsaka drugačna, neponovljiva! Templji. Grobnice navadnih smrtnikov. Pa gledališče. In na drugi strani, onkraj zadnjega počivališča, OSTANKI MESTA PETRE.** Po izhodu iz mesta je sledil vzpon do zadnjega, mogočnega zaklada, ta je poimenovan **samostan**. Nabatejci so v svojem mestu sprejemali obiskovalce **s celega tedanjega sveta**. Kupovali so in **prodajali svilo, začimbe, dišave**. Sprejemali dosežke prišlekov in delili svoje. **Rušilni potres leta 363 in druge nevšečnosti so preživele pregnali. Mesto je ostalo skrito do leta 1812**, ko ga je ponovno odkril švicarski raziskovalec **Johann Ludwig Burckhardt**.

Jordanija skriva še mnoge bisere preteklih obdobij, **pa tudi številne naravne lepote, predele z bogato biotsko raznovrstnostjo**. Mi smo se pripeljali do **rdeče puščave Vadi Rum**. Pričakali so nas lokalni beduini s svojimi džipi in nas vozili podolgem in počez po Vadi Rumu. Bilo je to posebno doživetje! Za konec smo počakali **sončni zahod**. Rdeča barva je postajala vse bolj temna, na obzorju je ostala le zlata črtica in zlato sonce je potonilo za bližnjim skalnatim gorovjem. Da bo slika popolna smo v času bivanja v Jordaniji obiskali še dve sodobni mesti: **Akabo ob Rdečem morju, najpomembnejše letovišče pa tudi pristanišče** za uvoz in izvoz (zlasti fosfatov). Z ladjice smo **skozi bistrino morja opazovali koralni greben** in njegove prebivalce. Pa še **prestolnico Aman, 4 milijonsko** mesto, sodobno vlemesto, ki ga je nekdo imenoval – **čebelnjak**. V mestu smo si ogledali tudi **arheološki in etnografski muzej** ter se povzpeli na **antično citadelo**. Žal nam je zmanjkalo časa, da bi si v antičnem gledališču ogledali katero od številnih prireditev.

Zaključujem svoj potopis, tako kot smo se naučili v šoli, **polni vtisov smo se vrnili domov. Ne mine dan, da se ne spomnim te čudovite dežele in ji zaželim – MIR, MIR...**

Januar, 2024

Marica Gaberšnik